

Рівненський державний гуманітарний університет

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ
ФІЛОЛОГІЇ. ІНОЗЕМНІ МОВИ**

Збірник наукових праць

**Наукові записки
Рівненського державного гуманітарного університету**

Випуск 1

Рівне – 2010

ББК 81.2
А – 43
УДК: 81'243

Актуальні проблеми сучасної філології. Іноземні мови: збірник наукових праць. Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. Випуск 1. – Рівне: РДГУ, 2010. – 152 с.

Збірник наукових праць містить статті з теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Опубліковані матеріали можуть бути корисними для науковців, учителів, викладачів та студентів вищих навчальних закладів.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Мороз Людмила Володимирівна

– кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет).

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович

– професор, член-кореспондент Міжнародної слов'янської академії наук, ректор Рівненського державного гуманітарного університету;

Вокальчук Галина Миколаївна

– доктор філологічних наук (Національний університет „Острозька академія”);

Гороть Євгенія Іванівна

– доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Архангельська Алла Мстиславівна

– доктор філологічних наук, професор (Рівненський інститут слов'янознавства Київського славістичного університету);

Тищенко Олег Володимирович

– доктор філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Шульжук Каленик Федорович

– доктор філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Оляндер Луїза Костянтинівна

– доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Павлова Ольга Іванівна

– кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Терещенко Тетяна Вікторівна

– кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

Адах Наталія Арсенівна

– кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ніколайчук Галина Іванівна

– кандидат педагогічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет);

Сербіна Тетяна Георгіївна

– кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет).

Затверджено Вченою Радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №5 від 25.12.2009)

За достовірність фактів, дат, назв і т.п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії. Рукописи рецензуються і не повертаються.

Адреса редакції 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний університет

5. Дубинчук О.С. Про впорядкування педагогічної термінології // Педагогіка і психологія : Вісник АПИ України. – 1994. – № 3. – С. 38-43
6. Зражевская Т.А. Трудности перевода с английского языка на русский. – Москва: Изд. “Международные отношения”, 1972. – 489 с.
7. Михина И.И. Семантическая вариативность термина: Автореф. дис... канд. филол.наук: 12.03 / Московский инт-т международных отношений. – М., 1989. – 26 с.
8. Разумейко М.С. Педагогічна лексика української мови: Автореф. дис.к-та філол.наук, 1995. – 25 с.
9. Телия В.Н. Типы языковых значений. Связанное значение слова в языке.- М.: Наука, 1981. – 270 с.
10. Heaton J.B. MacMillan English study dictionary. – London: MacMillan, 1994. – 262 p.
11. Hornby A.S. Oxford Advanced Dictionary of Current English. – Oxford: Oxford University Press, 1980. – 989 p.

Резюме. В статье рассматриваются особенности перевода терминов образовательной сферы. Указывается важность принятия во внимание семантических отношений при переводе. Выделяются наиболее адекватные способы перевода терминов образования.

Ключевые слова: термин образования, семантическое значение, переводческий эквивалент, семантические отношения, терминология, этноспецифичный, конституент, лексема, критериальный признак.

The summary. The article deals with the peculiarities of translation of terms in the sphere of education. The importance of taking into account the semantic relations is stressed. The most adequate ways of translation of terms in the sphere of education are marked out.

Key words: educational term, semantic meaning, translation equivalent, semantic relations, terminology, ethnospecific, constituent, lexem, criterial characteristic.

Одержано редакцією 29.10.2009

УДК: 821.161.2 – 055.2] „20”

О.В. СТАРУХ

ПОНЯТТЯ „ЖІНОЧА ІДЕНТИЧНІСТЬ” У СВІТЛІ ГІНОКРИТИЧНИХ ТЕОРІЙ

Резюме. У даній статті розглядаються ключові положення традиційного трактування терміна „ідентичність” та різновиди поняття „жіноча ідентичність” у світлі гінокритичних (постфеміністичних) студій.

Ключові слова: „ідентичність”, постфемінізм, „жіноча ідентичність”, поліідентичність.

Кожен, хто намагається зрозуміти сучасний світ, навряд чи досягне своєї мети, не збагнувши суті таких ключових антропологічних понять як „суб’єкт” та його „ідентичність”.

Проблема суб’єктивності та ідентичності суб’єкта – одна із ключових проблем психології, соціології, мистецтвознавства та філософії початку ХХІ ст., що актуалізувало мету даної розвідки – з’ясувати суть поняття „ідентичність” загалом та „жіноча ідентичність” зокрема у площині гінокритичних теорій. Оскільки 90-ті роки ХХ ст. та початок ХХІ ст. – це час активного продукування у вітчизняній літературі художніх текстів репрезентованих такими жіночими іменами як О. Забужко, Н. Зборовська, Є. Кононенко, С. Андрухович, І. Карпа, Т. Малярчук, Н. Сняданко, І. Роздобудько та ін., головним об’єктом відображення яких є саме жінка із розмаїтим спектром її саморепрезентації та самоідентифікації.

Для досягнення окресленої мети слід розглянути ряд відповідних питань:

- ключові положення традиційного трактування терміна „ідентичність”;
- поняття „жіноча ідентичність” та її різновиди у світлі гінокритичних студій.

Перш ніж перейти до аналізу даних питань, слід зауважити, що дуже часто джерельною теоретико-методологічною базою при їх з’ясуванні у вітчизняній науці є відповідні досягнення західно-європейських колег, оскільки в Україні окремих праць не існує, а дані проблеми знаходяться на стадії їх розробки такими науковцями як В. Агеева, Н. Зборовська, І. Жеребкіна, С. Філоненко, Х. Стельмах та ін., що не рідко супроводжуються певними „адаптаційними” проблемами на вітчизняному ґрунті.

„Поняття „ідентичність” тісно пов’язане із становленням поняття „індивідуальне” („відмінність в своїй ідентичності”, „індивідуальність”, „особистісність”) у різних дисциплінарних контекстах, а також з конструюванням у європейській традиції дискурсів „відмінності”, „інакшості”, „аутентичності”, „Іншого”. Утворилось три дисциплінарно відмінних і автономних, і співвідносних між собою розуміння ідентичності: 1) у логіці (некласичній); 2) у філософії (перш за все у некласичній і, в основному, посткласичній); 3) у соціогуманітарному (соціологія, антропологія, психологія) знанні (яскраво артикульоване у 1920 – 1930-х, з кінця 1960-х одне із центральних понять більшості культурно орієнтованих дискурсів). З 1980-х явно сформувалась тенденція до універсалізації поняття „ідентичність” та подолання міждисциплінарних „перегородок” у постструктуралістсько-постмодерністській перспективі”[2, 297].

Коли говорити про філософську площину розуміння ідентичності, то тут маємо „домінанту тотожності”, „напередідану ідентичність” у класичній філософії (Декарт, Шеллінг) із певними „поправками” Гегеля із „його ідеєю становлення самого пізнаючого суб’єкта (хоча він, в принципі, залишається самототожним у своїй першопочатковій напередіданості логікою „розгортання” Абсолютної ідеї)”[2, 297].

Подальша часова ретроспектива філософської думки свідчить про ідейно-тематичний зсув у бік „конструювання” ідентичності в соціо-культурному просторі. Так уже Локк „пов'язує поняття „ідентичності” із поняттям людської відповідальності за свої вчинки на основі пам'яті про них (що дозволяє ідентифікувати їх як свої власні дії) у концепції етично забарвленого самоствердження відповідальної особистості. Подальший крок у цьому напрямку здійснив Юм, котрий намагався обґрунтувати тезу про конструювання ідентичності не „зсередини” („сутності” людини), а „ззовні” (із суспільства) і її підтримки через ім'я, репутацію, славу і т. д., оскільки невдовзі ідея „Я” як тотожності самому собі може (і повинна) бути піддана сумніву (проведений аналіз привів Юма до висновку про те, що „Я” – це „ніщо”, всього лише „пучок сприйнятів”)[8, 299]. Отож, мова вже йде про соціо-культурне „конструювання” ідентичності, про її „обернутість в модус „символічного”, з одного боку, і її пов'язаність з „психічним” (у тому числі тілом, характером і т. д.) – з іншого. Свідомість людини – *tabula rasa* („чиста дошка”), котра підлягає правильному її заповненню... Людина знаходить себе поза межами самої себе, у своїх діях і в цьому плані „творить себе”[8, 299]. Таким чином, посткласична перспектива „пошуку” ідентичності звелась до пошуку її у „інтерсуб'єктивному, діалогічно-комунікативному просторі”[8, 299].

Важливу роль для подальшої актуалізації проблематики ідентичності у некласичній філософії відіграла активна критика філософії тотожності та трансцендентного суб'єкта а також „філософія життя”, котра відновила в правах „земного суб'єкта” і ввела антиномічне протиставлення „життя” і „культури” (та „соціума”) як репресивного начала по відношенню до першого. А звідси і протиставлення „тілесності”, „натуральності” людини і „штучності” нав'язаних їй ідентичностей, що в свою чергу спричинило (спочатку без самого терміна „ідентичність”) виникнення теоретизації національної, етнічної, та культурної ідентифікації як певного заперечення еталону західно-європейської моделі світобудови.

Таким чином, опорними точками дотику для взаємовпливу та взаємопроникнення філософського та соціогуманітарного „бачення” ідентичності стала переконаність в тому, що ідентичність не є фіксованою „реальністю”, оскільки ця реальність є постійно триваючою (причому тривалість є обмеженою фактом тимчасовості часо-просторового буття людини) та залежною від діалогічно-комунікативного простору міжсуб'єктних відносин у яких вона і може бути зrealізована [8]. Отже, „ідентичність” знаходиться у процесі постійного „становлення” та „змінності”.

Що ж до самого терміна „ідентичність”, то його ввів Фрейд при описанні механізмів дії інтериоризації (формування розумових дій і внутрішньої сторони свідомості через засвоєння індивідом зовнішніх зв'язків з предметами та соціальними формами спілкування) при формуванні Супер-Его. Таким чином, виникнення дискурсу ідентичності (у вузькому сенсі) пов'язується із традицією психоаналізу (частково із соціологією, де він осмислювався у контекстах обговорення механізмів соціалізації), де ідентифікація з самого початку розумілась як процес наслідування чого-небудь, а пізніше була переформульована як процес переживання суб'єктом того чи іншого ступеня злиття з об'єктом (А. Фрейд, Адлер) [8].

Та на одне із центральних місць сучасної соціогуманітарної концепції ідентичності ввів відомий американський психолог Е. Еріксон, котрий у своїх відомих працях „Дитинство та суспільство”(1950), „Ідентичність: юність та криза”(1969) та ін. підкреслював велике значення юності та інших періодів у житті людини. З його точки зору, життєвий цикл визначається послідовністю криз, котрі вирішившись, поступаються місцем іншим, завдяки чому індивід реалізує свої можливості. Людина в будь-якому віці може або перебувати у згоді з собою, або ж її можуть роздирати внутрішні протиріччя. Заперечуючи психологічний детермінізм, Еріксон підкреслює роль широкого спектра впливів, котрі визначають розвиток не лише в дитинстві, а й у юності та старості. Таким чином, ідентичність розглядається Еріксоном як основа цілісності особистості, її неперервності у часі та здатності справлятися з внутрішніми конфліктами. Отже, „ідентичність” (лат. *identificare* – ототожнювати, пізньолат. *identifico* – ототожнюю) – співвіднесення чого-небудь („що має буття”) з самим собою у взаємозв'язку та неперервності особистої мінливості і усвідомлення цієї якості („спостерігачем”, що розповідає про неї собі і іншим з метою підтвердження її саморівності) [8, 297].

Проте, на сьогоднішній день, коли із появою у кінці ХХ ст. нових антропологічних теоретико-методологічних практик пізнання, що характеризуються „антифундаменталізмом і спрямованістю проти традиційних, класичних моделей мислення та культури” [4, 50], поняття ідентичності, перебуваючи у рамках цієї парадигмальної зміни, диференціюючись на велику кількість різновидів – расова, національна, професійна, класова, гендерна, сексуальна тощо, стає одним із самих невизначених понять.

Предметом нашого зацікавлення, як було сказано вище, є визначення суті поняття „жіноча ідентичність”, котра стала основним предметом дослідження феміністичних студій загалом, і гінокритики, зокрема, у зв'язку із маркуванням жіночого досвіду і буття як специфічного у великій кількості жіночих текстів художньої літератури кінця ХХ – поч. ХХІ ст. і, зокрема, в Україні.

Перш ніж перейти до з'ясування суті ключових положень пов'язаних із поняттям „жіноча ідентичність”, слід зауважити, що синонімом цього поняття у контексті феміністичного теоретизування (І. Жеребкіна, Павлова Н.) є термін „жіноча суб'єктивність”, що на нашу думку є цілком правомірним на даному етапі розробки цієї проблеми.

Нова феміністська епістемологія суб'єктивності, як слушно зауважує І. Жеребкіна, „постулює значимість „інших” типів антропологічних практик суб'єктивності в культурі, базується при цьому на концепціях *інакшого* – так званого специфічного й множинного „жіночого досвіду” та жіночих способів буття” [5, 57],

наявність яких була другорядною, або й взагалі відсутньою як у класичних, так і у неklasичних соціальних теоріях.

Говорячи про поняття „жіночої ідентичності” у феміністській теорії, не можливо оминати факт відсутності одностайності у визначенні його суті. Так в ході теоретизувань довкола концепта „жіночої ідентичності” виокремилось два ключові методологічні підходи, виражені двома типами інтерпретації проблеми жіночої суб'єктивності. З позицій першого, так званого есенціалістського підходу (Б.Фрідан, К. Міллет), жіноча ідентичність вслід за Сіміною де Бовуар, розглядається як певна цілісність породжена єдиним жіночим досвідом для аналізу якого необхідно користуватись спільними, чітко визначеними аналітичними засобами та єдиним дискурсом з метою виокремлення тієї „унікальної” жіночої суб'єктивності (жіночої „другої статі”) на противагу суб'єктивності чоловічій. Другий – антиесенціалістський підхід (Л. Ірігаре, Р. Брайдотті, Е. Сіксу, Ю. Крістева та ін.) обстоює так звану „політику відмінності” і трактує жіночу ідентичність як плюральну, фрагментарну, а жіночий досвід як децентрований, що відповідає постструктуралістському варіанту фемінізму, що „є результатом критики як зсередини, так і ззовні феміністського дискурсу (кін. 80-х – поч. 90-х рр. ХХст. – О. С.), яка змінює його концептуальну та теоретичну базу на підставі нових філософських, політичних та методологічних підходів, що виникли поза феміністською теоретичною думкою, але на стику розвитку як феміністського, так і інших критичних дискурсів сучасності – постмодернізму та постколоніалізму. Найчастіше для позначення цього підходу ... використовується термін *постфемінізм*” [5, 59]. Таким чином, „жіноче стає тим радикальним феноменом у психіці, біології, історії, соціології, суспільстві, який здатний зруйнувати будь-які символічні структури західної думки” [6, 11]. На думку Розі Брайдотті, жінка перестає мислитись як історично маркована сутність і переходить до розряду „ідентифікованого топосу” [1, 241], а Юлія Крістева зауважує, що „під жінкою я розумію те, що не може бути репрезентоване, те, про що не говорять, те, що залишається над і поза будь-якими номенклатурами та ідеологіями” [6, 111].

Методологічна двоякість у інтерпретації жіночої ідентичності як стабільної, фіксованої та нестабільної, як слушно зауважують І. Жеребкіна, Г. Брандт, Н. Павлова та ін., визначила відмінність у трактуванні англо-американського та французького варіантів феміністських теорій з однієї сторони та фемінізмом і постфемінізмом з іншої. Таким чином, плюральність та множинність у трактуванні жіночої ідентичності – головна ознака сучасної соціогуманітарикі і гінокритики в тому числі, яка вслід за Е. Шовалтер, виділяє чотири взаємопов'язані моделі жіночих практик письма (біологічну, лінгвістичну, психоаналітичну і культурну) [9], що є потужним джерелом репрезентації жіночої суб'єктивності.

Відомий французький філософ, лінгвіст та психоаналітик Люсі Ірігаре у своїй науковій діяльності прагне подати власне бачення жіночої ідентичності, що для неї є гранично множинною, плюралістичною, відмінною навіть у самій собі. Так, „вона твердить у своїй праці („Гінекологічне дзеркальце іншої жінки” (1985) – О. С.), що „ця стать не одна”, що „жінка” – це завжди принаймні дві особи завдяки структурі її статевих органів” [3, 173], а для того, щоб віднайти спосіб втілення жіночості інакше, ніж просто як негативне „інше” маскулітності, жінкам необхідно перш за все досліджувати власну сексуальність. Головною формою деконструкції „Я” – ідентичності стає так званий тілесний істеричний симптом, який є, на думку Л. Ірігаре, не тільки формою подолання патріархатної „Я” – ідентичності, але водночас і активною жіночою відмовою від того, чого від неї очікують, відповідно жінки на анігіляцію її як активного суб'єкта в патріархатній культурі: за допомоги істерії жінка заперечує свою кастрацію і активно реалізує себе. Л. Ірігаре називає це жіночою *симптомальною боротьбою* за досягнення автономії [5, 61]. Структуру істерії дослідниця „тлумачить як перформативну: істерія, яка виявляє себе через ексцес, – це не „сутнісна” характеристика жіночого, а пародія на те, чого від неї очікують; симулятивним чином копіюючи ті очікування чоловічої культури, яких від неї вимагають, насправді „істеричка” задовольняє не їхні вимоги, а свої власні” [5, 62].

Іншу логічну структуру для позначення жіночої ідентичності як децентрованої, використовуючи для цього дельозівське поняття „номадична суб'єктивність”, розробляє ще один відомий феміністський філософ-теоретик Розі Брайдотті. Говорячи про поняття жіночої „Я – суб'єктивності”, Брайдотті вводить структуру „Вона – Я”, замінюючи традиційне поняття гадаю єдиного „Я” в цій конструкції на гадаю не-єдину „Вона”. У її баченні жіноча суб'єктивність, вихідною точкою якої є тілесність, перебуває у процесі „становлення-жінкою”, здійснюючи перехід від „Вона-Я” до „Вона-Інша” через транзицію себе та визнання іншої суб'єктивності. Первинне „Вона” у конструкції жіночої суб'єктивності Брайдотті вказує на те, що суб'єктивна конструкція вихідним чином є не єдиною, а колективною та взаємопов'язаною. Р. Брайдотті називає колективність – як логічний конструкт – вирішальним кроком у перевизначенні традиційної структури „Я”, а пропонує нею конструкція „Вона-Інша” вказує на визнання позиції „Іншого” замість традиційної діалектики раба та пана [5].

Ефектом перформативних дій та перформативним утворенням, що не має ніякого онтологічного статусу поза ним є стать для відомого американського філософа Джудіт Батлер. Вона, відкидаючи бінарні опозиції чоловічого та жіночого, взагалі заперечує поняття так званої „жіночої ідентичності”. Головними методологічними схемами, як зауважує І. Жеребкіна, що ними оперує Дж. Батлер, „стають схеми теоретичного та логічного розрізнення понять „стать – гендер” та „гомосексуальне – гетеросексуальне” [5, 65]. Перформативна теорія, заперечуючи наявність „додискурсивного Я” в структурі ідентичності, „виходить з первинності дії стосовно суб'єктивної структури, яка (дія) може бути здійснена поза будь-якою кореляцією з „Я” (наприклад, несвідома дія: адже несвідома структура суб'єктивності ні за яких умов не оформлюється у свідоме „Я”). ... „Я” виникає тільки як *ефект* усередині дії матриці гендерних відносин та процесу

„гендеризації”[5, 65]. Батлер вважає, що „перформативність аж ніяк не є сингулярним актом вибору, але є відтворенням регулятивних і владних соціально-культурних норм, що існують у суспільстві: акт „присвоєння” статі не є індивідуально перформативним – він є перформативним тільки у розумінні театралізованого відтворення владних соціальних норм „гетеросексуального закону”[5, 66-67].

Таким чином, щоб стати членом суспільства та зайняти в ньому певне місце, кожен індивід і зокрема жінка, творячи свою ідентичність (яка розуміється як фрагментарне, рухоме та множинне явище), повинен опиратись на загально визнаний у даному суспільстві асортимент „засобів” саморепрезентації, у іншому випадку – ти маргінал.

У зв'язку із появою постфемінізму, нових практик реконструкції гендеру та „розмивання” меж традиційних гендерних ідентичностей, що обумовлено так званим феноменом неосексуальності (гомосексуальність, транссексуальність), все більше уваги останнім часом приділяється і фактам жіночої *квір*-ідентичності, як одному із проявів факту поліідентичності жіночого „Я”. На даній проблемі свою увагу зосередили такі науковці як Тереза де Лауретіс, Елізабет Гросс, Ів Кософські Седжвік та ін.

Представлені концепції аналізу жіночої ідентичності свідчать про її поліідентичний характер в основі якого лежить її „рухомість”, та множинність з огляду на її національний, класовий, расовий, сексуальний, соціальний характер тощо та проблемний статус чіткого окреслення концепта „жіноча ідентичність” у сучасній гінокритиці. Суть даної проблеми дуже вдало окреслила мистецтвознавець Беате Зьонтген у своїй статті „Від історії мистецтв до феміністичної культурології: зміна рамок”, кажучи, що „феміністські дослідниці історії мистецтв, з однієї сторони, використовують деконструктивні методи, котрі не допускають закріплення значень. Стаття розглядається як соціальна категорія та продукт символічного порядку. А з іншого боку, вони намагаються окреслити межі жіночого досвіду”[7, 96].

ЛІТЕРАТУРА

1. Брайдотти Розі. Половое различие как политический проект номадизма // хрестоматия феминистских текстов. Переводы / Под. ред. Е. Здравомысловой, А. Темкиной. СПб., 2000. – 456с.
2. Булико А. Н. Большой словарь иностранных слов. 35 тысяч слов. Изд. 2-е, испр. – М.: „Мартин”, 2007. – 704с.
3. Енциклопедія постмодернізму / За ред. Ч. Вінквіста та В. Тейлора; Пер. з англ. В. Шовкун; Наук. ред. пер. О. Шевченко. – К.: В-во Соломії Павличко „Основи”, 2003. – 503с.
4. Жеребкина И. Феминистская теория 90-х годов: проблематизация женской субъективности // Введение в гендерные исследования.– Ч. I.– Учебное пособие. / Под ред. И. Жеребкиной. – Харьков, 2001.– 991с.
5. Жеребкина І. Феміністська теорія 90-х років: проблеми та парадокси репрезентації жіночої суб'єктивності // Філософська думка. – 2000. – № 6.– С. 56 – 71.
6. Жеребкина І. Філософія фемінізму як напрямок постструктуралістської філософії // Філософська думка. – 1998. – №2. – С. 98 – 119.
7. Зьонтген Беате От истории искусств к феминистской культурологии: смена рамок // Пол. Гендер. Культура. – М., 2000. – Вып. 2.– С. 94-98.
8. Постмодернизм. Энциклопедия. – Мн.: Интерпессервис; Книжный Дом. – 2001. – 1040 с.
9. Шовалтер Е. Феміністична критика у пуці. // Слово. Знак. Дискурс. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. – Львів: Літопис, 1996. – 633с.

Резюме. В статтє рассматриваются основные положения традиционной трактовки термина „идентичность”, а также варианты понятия „женская идентичность” в гинокритических (постфеминистических) исследованиях.

Ключевые слова: „идентичность”, постфеминизм, „женская идентичность”, полиидентичность.

The summary. The main principals of the traditional interpretation of the term “identity” and kinds of the notion “woman’s identity” in the meaning of the postfeministic theories are consider in the article.

Key words: “identity”, postfeminism, “woman’s identity”, polyidentity.

Одержано редакцією 30.10.2009

УДК: 371.32:811.112.2(07)

Н.А. ДЖАВА

HANDLUNGSORIENTIERTER FREMDSPRACHENUNTERRICHT: WIE GEHT DAS IN DER PRAXIS? (AUS DER PRAXIS - FÜR DIE PRAXIS)

Резюме: У даній статті розглядається роль особистісно діяльнісного підходу у процесі навчання іноземних мов, аналізуються різні погляди на актуальність даної проблеми, пропонуються активні форми проведення занять з іноземної мови на основі особистісно діяльнісного підходу. Характер діяльності учнів є основним фактором їх успіхів або невдач. Сама діяльність розглядається як діяльність з розв'язання проблемних завдань. Навчання визначається як система різноманітних видів діяльності, у результаті якої засвоюється новий зміст. Настанова на діяльнісне, творче навчання вимагає живого зв'язку між гнучкими людськими можливостями та вимогами й потребами світу, що постійно змінюється. Вивчення іноземної мови повинно досягатися не через зазубрення лексики та граматичних явищ, а при творчій взаємодії суб'єктів

ЗМІСТ

<i>Рогозя А.М. Кропивко І.М. Данілова Н.Р.</i> З історії розвитку каталонської поетичної школи.	3
<i>Миронюк В.М.</i> Діалогічність автора і героя в малій прозі марка черемшини.	7
<i>Михальчук Н.О.</i> Лінгвальні засоби вираження індивідуального стилю автора у прозі Р.Баха.	12
<i>Нестерук В.М.</i> Постмодерністська деконструкція як поєднання текстуальних стратегій.	20
<i>Сербина Т.Г.</i> Речевая агрессия в политическом дискурсе СМИ.	24
<i>Палій В.П.</i> Національно-культурні особливості фразеологічних одиниць із соматичним компонентом у французькій та українській мовах.	27
<i>Козіцька О.А.</i> Функціональний діапазон вставних одиниць у сучасних українських художніх та публіцистичних текстах.	29
<i>Замашина С.М.</i> Особливості лексичного складу англійської мови за межами сполученого королівства.	34
<i>Ярута Н.П.</i> Особливості американської документальної літератури хіх століття.	38
<i>Мороз Л.В.</i> Особистісний пошук життєвих цінностей в романі «Тріумфальна арка».	41
<i>Мороз Л.В.</i> Роман-сповідь "Чорний обеліск": особистісне осмислення історії людства і життя людини.	45
<i>Воробйова І.А.</i> Власні імена у творах Агати Крісті.	52
<i>Воробйова І.А.</i> Власні імена в англійських та українських фразеологізмах.	57
<i>Воробйова Л.М.</i> Національно-культурна семантика фразеологізмів з опорним компонентом "Серце" (на матеріалі української, російської та англійської мов).	62
<i>Зубілевич М.І., Бігунова С.А.</i> Importance of listening comprehension skills.	65
<i>Купчик Л.Є.</i> компаративний аналіз семантичного аспекту фразеологічних одиниць з компонентом «вода» (на матеріалі німецької, англійської та української мов).	71
<i>Косолапов В.І.</i> Портрети британських лексикографів: Ерік Партрідж і Майкл Ранделл.	75
<i>Цаль Т.В.</i> Лексико-семантичні трансформації англо-українського перекладу фахової лексики з економіки.	79
<i>Синевич Б.М.</i> Мистецтво як джерело національної екзистенції письменників "Празької школи".	82
<i>Франчук О.Є.</i> Debate Techniques for Exploring True Stories behind Jonathan Swift's Satire. (Part 1).	87
<i>Миколайчук А.І.</i> Південне мовлення у романній прозі У. Фолкнера.	92
<i>Самковська А.С.</i> Англомовний політичний дискурс як об'єкт лінгвістичних студій.	99
<i>Хмель В.А.</i> Міфологема тіні у романі патріка зюскінда «Парфуми».	103
<i>Турко І.-М.Б.</i> Футуризм та його витоки у світовому літературному процесі.	107
<i>Король О.Ю.</i> З історії дослідження художньої біографічної літератури.	109
<i>Олексійчук Ю.В.</i> Однослівні інтернет-протологізми в словниковому запасі сучасної англійської мови.	115
<i>Кузло Н.М.</i> Особливості перекладу термінів освітньої галузі.	121
<i>Старух О.В.</i> Поняття „Жіноча ідентичність” у світлі гінокритичних теорій.	126
<i>Джава Н.А.</i> Handlungsorientierter Fremdsprachenunterricht: Wie geht das in der Praxis? (Aus der Praxis - für die Praxis)	129
<i>Липиніна О.Л.</i> Didaktische Überlegungen zur „Hauslektüre"	134
<i>Грипич С.Н.</i> Проблематика творів Марка Твена у контексті американської літератури доби реалізму.	138
<i>Поліщук О.С.</i> До питання про тпологію фразеологічних одиниць в англійській мові.	140
<i>Поліщук О.С.</i> Національна специфіка структурно-семантичної моделі фразеологічної одиниці (на матеріалах англійської та української літератури).	145
<i>Відомості про авторів.</i>	149

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ. ІНОЗЕМНІ МОВИ

Збірник наукових праць

Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету

Випуск 1

Відповідальний редактор збірника Мороз Л.В.
Відповідальний за підготовку збірника до видання Ніколайчук Г.І.
Технічний редактор Котяз О.
Комп'ютерна верстка Кречмаровський В.Л.

Підписано до друку 25.12.2009 р.
Формат 60x84 1/8. Папір офсетний № 1. Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 25,02. Обл. вид. арк. 29,1. Замовлення № 85/1. Наклад 120.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31
Рівненський державний гуманітарний університет

Віддруковано в редакційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету
33028 м. Рівне, вул. С.Бандери, 12, тел. 26-48-83

А – 43 **Актуальні проблеми сучасної філології. Іноземні мови: Збірник наукових праць. Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. Випуск 1.— Рівне: РДГУ, 2010. — 152 с.**

ISBN 966 — 7281 — 10 — 01.

Збірник наукових праць містить статті з теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Опубліковані матеріали можуть бути корисними для науковців, учителів, викладачів та студентів вищих навчальних закладів.

УДК: 81'243

ББК 81.2